

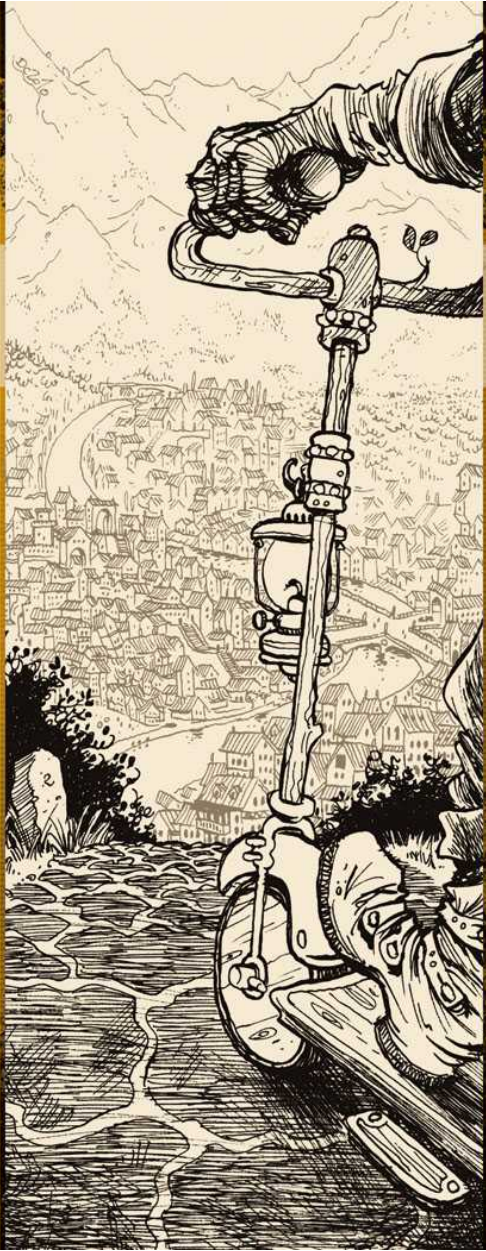
pevnost

edice

Denny
Newman

Pískožrouti

Denny Newman
PÍSKOŽROUTI

Denny Newman

PÍSKOŽROUTI

(Šest příběhů z Mořičvílu)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

*Věnováno Jirkovi Vlčkovi a všem,
jejichž jména se v knize vyskytují
a oni to zjistí až při jejím čtení.*

Copyright © Denny Newman, 2010

Cover © Dan Černý & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-078-1

ZASNĚŽENÁ KRÁVA

(příběh první)

Nocí padaly miliony vloček.

Pohoří Vrcholy, stejně jako každou zimu, leželo pod několikametrovou vrstvou sněhu. Všude vládlo ničím nerušené ticho, tmou se odrážela od zmrzlého sněhu stříbřitá záře hvězd a měsíce a tu a tam se jako osamělý trosečník v oceánu objevilo světlo z okna horské samoty nebo malé vesničky a žlutě zářilo do klidné noci.

Jedno ze světel patřilo zájezdnímu hostinci „U zasněžené krávy“, útulné chalupě na svahu Kukaččí hory, kam každý rok ve stejnou dobu jezdilo osazenstvo Mořičvílského městského muzea na své tradiční výjezdní soustředění. Za rok se pravidelně nashromáždilo dost záležitostí, které nestačilo vyřešit běžnou cestou, a bylo třeba zvláštního přístupu. Například otázka, kam se poslední měsíce ztrácí *Katalog madam Čurbesové*, když je podle listonošky paní Kořínkové do muzejní schránky pravidelně vkládán¹⁾.

---

1) I když tohle byla zrovna otázka, na kterou znala většina přítomných odpověď: *U mě* ho tedy rozhodně nehledejte!

Kdybychom byli opravdu realističtí, mohli bychom mluvit o tom, že operace „Vrcholy“, jak byl celý výlet mezi členy muzea interně nazýván, nebyla nic jiného, než vyřizování osobních účtů smířlivou, byť zároveň i důraznou cestou s lehkým přispěním alkoholu.

* * *

V nálevně v přízemí hostince seděli kolem velkého dubového stolu téměř všichni zaměstnanci a statečně bojovali s večeří.

„Vážení kolegové,“ vyžádal si zacinkáním lžičky o sklenici ticho ředitel muzea, profesor Myrtil Kuštil. Sál po nějaké chvilce neochotně utichnul, i když tu a tam bylo slyšet polohlasné remcání. Jednalo se především o stůl profesora Rosničky, který byl celá léta proti řediteli v opozici, a k tomuto stanovisku časem dokázal strhnout celé své oddělení Opomíjených rostlin a kořenovníků.

„Víte, že nejsem zastáncem dlouhých proslovů...,“ začal Myrtil svoji připravenou řeč.

„A sakra!“ zašeptal profesor Rosnička tak, aby ho slyšel celý stůl.

„... takže jenom stručně shrnu základní myšlenky...,“ pokračoval Myrtil.

„Vzбудte mě až skončí, ano?“

„... týkající se našeho zimního výjezdního soustředění, abych tak řekl, vrcholového rázu, když už jsme na těch Vrcholech, že... ha ha ha.“

„Proboha, on se pokouší dělat vtipy!“

„... ale budme opět vážní, ehm. Rád bych připomenul loňský ročník, který skončil naprostou demolicí penzionu

pana Trdlíka, a upozornil zde přítomné kolegy z oddělení Bublajících roztoků, že je nežádoucí, aby i tady pokračovali ve svých výzkumech a bádáních, protože do hor jsme přijeli především za čerstvým vzduchem a sportovním vyžitím, abych tak řekl... Navíc naše muzeum přišla rekonstrukce penzionu na nemalé peníze.“

„A to říká někdo, kdo vloni strávil celou dobu, co jsme odklízeli trosky a hledali Trdlíka, v opileckém blábolení!“

„... i když tady bych rád zdůraznil, že sjíždění svahu pod Zasněženou krávou na dvou ohoblovaných prknech, jak se o to tady v loňském roce někteří pokoušeli, nepovažují za sport, ale za hazard se zdravím!“

„Mně se to celkem líbilo a že si Kuštil zlomil ruku, když to taky zkoušel, to je jenom jeho problém!“

„Ve stejném duchu bych rád pronesl pár slov i o tématu nadměrné konzumace alkoholu a následných návštěvách dámského personálu ubytovny. Jistě si vzpomenete na politováníhodnou příhodu, která se stala před třemi lety a ve které figuroval opilý profesor Rosnička, kuchařka Anička, postroj na koně a vyděšený pan Trdlík!“ pozvedl oči Myrtíl a vyhledal pohledem dotyčného kolegu.

„Zase se do mě naváží! Nedokáže si to odpustit ani letos! Už je to tři roky a pořád o tom mluví!“

„Rok od roku je těžší a těžší zajistit pro nás ubytování, to myslím nemusím zdůrazňovat, tudíž by bylo vhodné alespoň letos opustit penzion ve stejném stavu, v jakém se nacházel, když jsme přijeli.“

„To by musel celé oddělení Bublajících roztoků přivázat k postelím a nepustit je na krok, ha, ha! Myšpulku především!“

„Také bych zde mezi námi rád uvítal slečnu Zuzanu, která s námi přijela coby doprovod našeho kolegy Myšpulky.

V minulých ročnících našich zimních výjezdů nám prokázala neocenitelné služby v oblasti, abych tak řekl, léčení únavových syndromů, takže předpokládám, že nikdo z vás nemá žádné výhrady.“

Sálem se rozlehl bouřlivý potlesk a všichni přítomní otočili pohledy směrem, kde ještě před chvílí seděla Zuzana. Její místo bylo ale prázdné.

„*Nevíte, kde je Zuzanka?*“

„*Ne, ale všimnul jsem si, že chybí i Jeroným.*“

„*Že by se konečně probral?*“

„Vaše reakce svědčí o tom, že nikdo není proti,“ usmíval se Myrtil, „ale slečna Zuzanka není jediná, kdo je tu s námi a není členkou našeho sboru. Letos jsem pozval i našeho hlídače, pana Brouzdala a jeho rodinu, protože si myslím, že po některých letošních pokusech si odpočinek zaslouží jak on, tak jeho blízcí...“

„*Nechápu, na co naráží, to se mohlo stát každému! Já nemůžu za to, že šel zrovna okolo, když to bouchlo!*“

„K mojí velké lítosti musím konstatovat, že je to opět především díky profesoru Rosničkovi, jehož nechvalně známé charitativní večírky se několikrát zvrhly takovým způsobem, že to snad ani nebudu rozpitvávat. Ostatně mám ten pocit, že valná většina z vás se jich s nadšením zúčastnila!“

„*No bodej! Pořád je to lepší než ty jeho přednášky o hybnosti těles! Ještě se do mě jednou opře a půjdu mu jednu plácnout!!!*“

„V této souvislosti mám jednu radostnou zprávu – pan správce s sebou vzal i Matyldu.“

Sálem se opět rozlehl bouřlivý potlesk, tentokrát směřovaný mourovatému kocourovi, který něžně zabučel a skočil pod stůl²⁾.

„Tak a to bylo asi všechno, děkuji vám za pozornost a přeji dobrou chuť. Za malý okamžik se budou podávat svišti s borůvkovou omáčkou.“

Když se Myrtíl posadil, ozval se pouze slabý potlesk, jehož největším strůjcem byl pan Trdlík, majitel penzionu.

„*Kdyby si vždycky odpustil ty svoje mentorské proslovy, byl by to skvělý týden!*“

„*To máte pravdu. Mimochodem, to je vaše noha, jak na mě stále pod stolem doráží?*“

„*No dovolte?!*“

Oba vědci, profesor Rosnička a jeho asistent Žblabuňka si vyměnili tázavé pohledy a sehnuli se pod stůl. Za okamžik se opět narovnali a tvářili se konsternovaně.

„*Viděl jste to, co já?*“

„*Viděl. Kdo by to do něj řekl, co?*“

„*Tolik let nic a teď...*“

„*No, budeme dělat, že jsme nic neviděli. Mimochodem, všimnul jste si, jak je zdejší pokojská pěkně tvarovaná?*“

„*Samozřejmě, co ji takhle pozvat večer na pokoj? Nějaká ta lahvinka by se taky našla...*“

* * *

Když zvony ve Svažující se Lhotě odbily půlnoc, svítily u „Zasněžené krávy“ jen okna vedoucí z kuchyně. Zbytek chalupy byl ponořen do tiché tmy. Alespoň pokud jste stáli dva kilometry od ní a byla hustá mlha a svištěl vítr, mohlo

---

2) V Mořičvílu není tohle rozdvojení osobnosti zdaleka ojedinělé, viz například sladkovodní žralok s utkvělou představou, že je kůň. Kocour Matylda si samozřejmě svým způsobem uvědomoval, že se od ostatních krav fyzicky výrazně liší, ale nikdy nedovolil, aby to bylo na překážku jeho skotovosti.

to tak vypadat. Ve skutečnosti panoval uvnitř čilý i když diskrétní cestovní ruch.

„Pamatuje si někdo, kudy se do toho sklepa jde?“ ozval se v temné chodbě hlas profesora Rosničky.

„To je otázka! Přeče po schodech dolů, ne?“ odpověděl mu cynicky asistent Žblabuňka.

„A vy snad někde vidíte nějaké schody?“ přidal se třetí hlas, který by znalec identifikoval jako hlas docenta Korýtko.

„Když jsme se po nich dostali nahoru, musí tady někde být!“ nedal se Žblabuňka.

„Pak je tedy nanejvýš podivné, že už tady bloudíme dobře deset minut a schody jsme nepotkali ani jedny!“ utrousil Rosnička.

„Kdybychom rozsvítili, bylo by to podstatně snazší!“

„Kdybychom rozsvítili, je tady Kuštil jak na koni a můžeme se těšit na jednu z jeho přednášek.“

„Můžeme šmátrat podél stěn a když narazíme na dveře, mohli bychom zkusmo nahlédnout,“ navrhl Korýtko.

„No to je nápad!“ ozval se ze tmy za ním Žblabuňka, takže se Korýtko lekl a vrazil do profesora Rosničky. Ten se instinktivně ohnal a praštil loktem Žblabuňku. Nastala intenzivní strkanice všech proti všem. Za několik okamžiků se situace opět uklidnila.

„Abych se přiznal, před chvílí jsem to zkusil...“ řekl potom Rosnička.

„A jak to dopadlo?“ zajímalo docenta Korýtko.

„Vlezl jsem do pokoje, kde je ubytovaná trpasličí rodina, a dostal jsem naplocho sekerou.“

„To byla ta strašná rána?“

„Ne, to jsem byl já, vrazil jsem do kbelíku se smetákem.“

Profesor Rosnička se zastavil a počkal, až do něj jeho kolegové drcnou.

„Pánové, navrhuji, abychom se rozešli každý jedním směrem a pátrali na vlastní pěst, bude to tak rychlejší.“

„No dobrá, ale jak se potom zase sejdem?“ zajímalo Žblabuňku.

„Ten, kdo najde schody, zahouká jako sova a ostatní dva půjdou po zvuku,“ navrhnul Korýtko, aby nezůstal pozadu. Profesní řevnivost je něco, co vám časem přejde do krve.

„No dobrá, já jdu tudy,“ rozhodl se Žblabuňka

„Kudy?“

„Tudy povídám.“

„Víte, Žblabuňko, tady v té tmě je pojem ‚tudy‘ poněkud obšírný,“ řekl docent Korýtko.

„Nechte si ironické poznámky a najděte si svůj směr, ano? Když do mě nevrážíte, tak jdete správně.“

„Přece se teď nebudete hádat! Jde nám nakonec o stejnou věc, takže bychom měli spolupracovat!“ snažil se je uklidnit Rosnička.

„Jde nám o chlast,“ upřesnil myšlenku Žblabuňka a máchal ve tmě před sebou rukama, aby mohl případně odehnat dotěrného Korýtko.

„Já bych to nenazýval tak vulgárně. Spíš bych řekl, že máme zájem na tom, aby seznámení s personálem proběhlo v přátelské a uvolněné atmosféře, kterou by bylo vhodné podpořit nějakou tou skleničkou.“

„Proč takhle troškařit? Viděli jste večer v jídelně ty sudy? Ve sklepech musí být ohromné zásoby,“ nedal se odradit Žblabuňka.

„Protože by bylo vhodné věnovat se také trochu tomu personálu, víte, pane chytrý?“

„Tím chytrým jste myslel koho jako?“ šouchnul Žblabuňka do tmy před sebou.

„Auvajs!“ ozval se před ním Korýtko.

„Samozřejmě že vás! Když se ve sklepě opijete, jak se asi dostanete nahoru k pokojské, aha?“ řekl Rosnička Žblabuňkovi za hlavou. Žblabuňka se ohnal, ale Rosnička to čekal a skrčil se, takže Žblabuňka dal facku docentu Korýtkovi. Ten ho kopl do holeně.

„A víte, že máte pravdu?“ řekl Žblabuňka, když dopadl na zem vedle Rosničky a podrazil Korýtkovi nohy. „Přece se teď nebudeme hádat a zneužívat tmy pro řešení malicherných osobních problémů!“

„To bych prosil!“ ozval se bolestivě Korýtko.

„Takže navrhuji nejprve sehnat personál a teprve pak spolu s ním vyrazit do sklepních prostor. Navíc by nám slečny mohly ukázat ty zatracené schody!“

„Vy mě překvapujete, Rosničko! Na to jste přišel úplně sám?“

„Jistě. Já se nemusím chodit na všechno ptát jako někdo.“

„Jako například kdo?“ zajímalo Žblabuňku.

„Myslel jsem, Žblabuňko, že jste vyrazil do tmy hledat schody!“

„To souhlasí, ale už po pár krocích mě napadlo, co se asi stane, až je najdu. Všude tma, schody bývají celkem příkré...“

„Takže jsme tam, kde jsme byli, že?“ povzdechl si Rosnička.

„Ne tak docela, tady na zdi jsem něco nahmatal.“

„Jak to vypadá?“

„Těžko se to popisuje, ale řekl bych, že je to nějaká páka.“

„Takže bychom za ni zatáhli?“ navrhnul Korýtko.

„Tak to pozor. Já za ni zatáhnu! Jestli chcete za něco tahat, tak si nahmatejte něco svého!“ začal do tmy před sebe opět máchat rukama Žblabuňka.

„No dobrá, dobrá, tak směle do toho,“ snažil se uklidnit situaci opět Rosnička, který dostal přímý zásah do oka.

* * *

Celou chalupou se rozlehl zvuk podobný řevu stáda nosorožců v říji a hned na to se začala rozsvěcet všechna okna. Když někdo zapálil louči i na chodbě, na zemi bylo možné spatřit profesora Rosničku, jak klečí na asistentovi Žblabuňkovi a otlouká mu hlavu o podlahu. Hned vedle se válel docent Korýtko a držel se za uši. Do toho všeho ze stropu tryskala mohutnými proudy voda a na několik dveří sjely ochranné desky z olova.

Jako první dorazil na místo katastrofy zmáčený Myrtíl. Na rozdíl od ostatních obyvatel chalupy, kteří zmateně pobíhali sem a tam a snažili se uniknout padající vodě, se ale zastavil nad Rosničkou, Žblabuňkou a Korýtkem a významně si odkašlal.

„Můžu hádat, co se stalo?“ řekl ponuře.

„Když mě Rosnička pustí, klidně vám to řeknu sám,“ huhlal zbaběle Žblabuňka.

„Není třeba kolego,“ odušil Myrtíl, „ono se to dá celkem snadno domyslet. Zatáhl jste za tuhle páku, u které je červený, skoro půl metru vysoký nápis POUŽIJTE POUZE V PŘÍPADĚ POŽÁRU, nemám pravdu?“

„To já nevím, byla strašná tma!“ dusil se Žblabuňka.

„Okamžitě ho pusťte, Rosničko!!!“

Profesor Rosnička neochotně poslechl a pomohl Korýtkovi na nohy. Neodpustil si při tom silný šfouchanec do žeber.

„Tak jako bych to neříkal, že? Stará známá firma. Můžete mi to nějak logicky vysvětlit?!“

Profesor Rosnička neztratil duchapřítomnost, upravil si motýlka, což bylo za stávající situace zcela zbytečné, protože padající voda zmařila již v zárodku jakýkoliv pokus vypadat noblesně, a podíval se Myrtilovi zpříma do očí.

„Šli jsme si tady s kolegy trochu zaběhat, abychom si užili vysokohorského vzduchu.“

Myrtilovi se rozšířili zorničky.

„Zaběhat? V nočních košilích?“

Žblabuňka a Korýtko sklopili oči, ale Rosnička se nehodlal vzdát lacino.

„Sám jste říkal, že se máme otužovat.“

„Otužovat ano, ale ne si uhnat zápal plic! Víte, kolik je venku? Dvacet pod nulou!“

„My jsme skalní přívrženci jakéhokoliv sportu a takové podružnosti nás nemohou rozházet!“ tvrdil drze Rosnička.

„Ale já vás asi rozházím, ani nemrknete,“ přecházel Myrtil do křiku.

„Nemůžeme za to, že jsou tady po chodbách rozmístěné pasti,“ bránil se Žblabuňka, který pochopil, že situace není ani zdaleka tak beznadějná, jak se ze začátku zdála.

„Pasti? Ta vaše past je nejmodernější protipožární zařízení, vy chytráku. Konstruovali jsme ho u nás v muzeu a jenom díky tomu nás tady ubytovali! Víte vy vůbec, kolik je v zásobníku na střeše vody?“

„Ne, kolik?“ zeptal se bezelstně docent Korýtko.

„Strašně moc!“

„A nedá se to vypnout?“

„Jistě, ve sklepe je hlavní uzávěr,“ vzpomněl si Myrtíl.
„Rychle do sklepa!“

„A jsme u toho! My jsme původně taky hledali schody do sklepa,“ přisadil si Korýtko.

„Do sklepa? Neříkali jste náhodou, že jste si chtěli jít zaběhat?!“ zarazil se Myrtíl a změřil si Rosničku podezřívavým pohledem.

„No... jistě, to víte, to není jen tak...,“ začal kličkovat Rosnička.

„Čekám! A nepřejte si vědět, co se stane, jestli zjistím, že jste šli pro víno!“

„Pro víno? Ale kdepak, ha, ha, jak vás to mohlo napadnout?“

Kolem proběhla postava zahalená do promočeného prostěradla a křičela: „Hů, hů. Jsem vodní duch!“

„Vidíte? Vy jste Rosničko prostě destruktivní typ!“ ohlédl se za postavou Myrtíl, ale pak jeho oči opět vyhledaly profesora Rosničku a objevil se v nich všeobviňující pohled.

„Ale –“

„Žádné ale! Co jste chtěli dělat ve sklepe? V noci? V nočních košilích?!“

Rosnička zapnul i záložní zdroje svého mozku.

„Chtěli jsme najít sáňky.“

„Cože?“

„Sáňky. Chtěli jsme si to běhání trochu zpestřit, aby to nebylo tak jednotvárné.“

„To je pravda,“ souhlasil překotně Korýtko.

„Jak jsem na to mohl zapomenout,“ plácnul se do čela Žblabuňka.

„Tak sáňky, ano? To jako to sněhové vozítko, na kterém loni řádili Jeroným se Zuzanou?“ nedůvěřivě se ujišťoval Myrtíl.

„To jsou přesně ony.“

„A to vám mám jako věřit, ano? Ještě vloni jste vedl celkem obšírnou řeč na téma, proč neopouštět Trdlíkovu chalupu a velice zasvěceně jste hovořil také o nebezpečích, která číhají na člověka na sněhu! To byla jediná chvíle, kdy jsem na chvílku uvažoval o tom, že jste možná přeci jen normální!“

„Lidé se mění,“ nedal se Rosnička.

„Ano, letos bychom rádi všechno dohnali,“ připojil se Korýtko.

„Vlastně to měl být trénink na ten závod...“

„Rosničko, co to zase plácáte?“

Okolo proběhla opět postava v prostěradle a křičela: „Jsem delfín, jsem delfín!“

„No... víte..., domluvili jsme si s kolegy takový závod na saních... A každá chvílka pro trénink je dobrá.“

„Co to proboha plácá?“

„Ticho, tohle by mohlo projít, starej strašně rád soutěží...“

Voda pomalu přestávala téct.

„Závod jste říkal?“ zpozorněl Myrtíl.

„No, vlastně to mělo být překvapení...“

„Jen se nestyďte, myslím že se vám celkem úspěšně podařilo překvapit všechny v dosahu několika desítek metrů!“

„Jde o to, že každé oddělení si postaví svoje vlastní saně a bude se soutěžit, kdo dojede nejdřív dolů do Hornoskalního sedla. Je to vzdušnou čarou jen několik kilometrů, ale po cestě jsou celkem prudké zatáčky. A pak je taky třeba přejet trať...“

„Kde na tohle všechno přišel?“

„To je úplně jedno, hlavně aby to Kuštil sežral a neptal se na to víno. Víte, co by se nám mohlo všechno stát?“

„Takže každé oddělení svoje sánky, říkáte?“ uklidňoval se pomalu Myrtil.

„Ne, co?“

„Jednou chytil kolegu z oddělení Bagatelizovaných minerálů, jak konzumuje černou desítku Gerharta v pracovní době a ten pak musel tisíckrát opsat větu: „Na akademické půdě je konzumace alkoholu v kombinaci se sbližováním se s opačným pohlavím zakázáno.““

„Ano, pravidla dovolují si je trochu vylepšit.“

„A on se sbližoval?“

„Sbližoval. S kolegyní Tildou z archivu. Mám ten dojem, že když je načapal, byli sblížení, jak jen to nejvíc šlo.“

„Tak dobrá. Počítejte ale s tím, že se také zúčastníme, nemyslete si, že oddělení Mechanických převodů zůstane pozadu!“

Okolo se pomalu šourala postava ve schnoucím prostěradle, ze které stoupla pára.

„Ale copak?“ zašklebil se pospěšně Myrtil, *„Už žádný delfín? Ani vodní duch?“*

Postava sejmula prostěradlo.

Myrtil se zarazil, protože pod ním byl majitel chaty „U zasněžené krávy“, pan Trdlík.

„Dejte mi pokoj ano? Vy jste nikdy neztroskotal?“ řekl a prošel mezi vědci na schody, které blokovali.

* * *

Majitel statku na svahu u Hornoskalního nádraží, Vendelín Troubil si toho rána přivstal, zachumlal se do kabátu

z medvědí kůže, který na podzim získal výhodnou výměnou za dvacet králíků strakáčů, vzal v kůlně širokou lopatu na sníh a vydal se hlubokými závějeji nad chalupu.

Vítr navál za poslední týden sníh přesně nad jeho statek a hrozilo utržení menší laviny. Vendelín Troubil byl člověk pracovitý, a tak se hned bez větších prostojů pustil do díla – nakupeným sněhem se proházela až do jeho středu, tam odtud uplácal jakousi primitivní dráhu, která objížděla jeho statek, polil ji vodou, která okamžitě zmrzla, a vytvořila tak hladkou klouzačku.

Vzhledem k příkrostiti svahu to byl nejlepší způsob, jak se sněhu zbavit s vynaložením co možná nejmenšího úsilí. Tento systém fungoval už staletí – každý sedlák obklíčil klouzačkou svoje stavení a jeho spodní soused plynule navázal, takže někdy vznikla dráha dlouhá až několik desítek kilometrů, která odváděla sníh samospádem hluboko do údolí, kde neškodně tál v některém z potoků. Další výhoda spočívala v tom, že když se sníh během zimy takto pravidelně likvidoval, nehrozily na jaře v údolí záplavy.

Vendelín Troubil skončil s prací okolo poledne, zamával na souseda Váchala, který ještě dokončoval svůj úsek, a šel se naobědvat.

„Víš, co ti řeknu, Vendýsi?“ přivítala ho s talířem v ruce manželka.

„Vím. Budeš jako každoročně strašit tím, že tam někdo spadne a dole se zabije,“ zabručel Vendelín.

„To není žádný strašení, ale vážná věc! Ty už si nepamatuješ, jak tam vloni žuchnula sousedovic Micka?“

„Pamatuju, no a co?“

„Když ji dole za tři dny našli, vypadala jako staženej králík!“

„Protože to byla ta nejpitomějši kočka na světě. Ostatní zvířata se klouzačce vyhejbaj jako čert kříží³⁾. A když je člověk jenom trochu šikovnej, tak se tam může celkem bezpečně klouzat.“

„To nikdy nevíš. Nepodaří se ti zastavit a co pak? Aha?“

„Když už je někdo natolik pitomej, že přehlídne metrovej ochrannej val, nevšimne si cedulí s vykřičníkem, který jsou natlučený pět metrů od sebe, a nepřerazí se ani o drát, kterej tam většina lidí ještě pro jistotu dává, tak si tu rozbitou drážku dole jenom zaslouží. A přestaň myslet na blbiny a dej už mi tu polívku, mám hlad jako vlk!“

* * *

Zpráva o chystaném závodu se po „Zasněžené krávé“ rozletěla rychlostí blesku. Ještě během noci byly svolány tajné rady členů jednotlivých oddělení a detailně probrány plány na strategii závodu a ustanoveny komise, výbory a podvýbory pro konstrukci sání. Také byli vysláni špióni, kteří měli nějakým vhodným a nenápadným způsobem zjistit, jak si vedou konkurenční skupiny.

---

3) Čert byl v oblasti Vrcholů jedna z nejoblíbenějších postav, která se vyskytovala v drtivé většině místních pověstí. Jednalo se o chlupatého tvora s ocasem a kopytem, který trpěl takovou retardací mozku, že na konci každé vyprávěnky byl minimálně zmrzačený, nejčastěji však přímo zabítý nějakým hodně ošklivým způsobem.

V tomto případě sedlák Troubil narážel na pověst o tom, jak slabá vdova Málková namlátila čertovi křížovým klíčem, a způsobila mu tak četné tržné rány. Nutno podotknout, že to je jeden z těch mírnějších příběhů, taková pohádka *Nepozorný čert a rozjetý vlak s ostnatým drátem* už se ani nesnaží svoji brutalitu nijak skrývat.

Největší shon ale panoval ve třech pokojích, a to u Myrtila Kuštila, profesora Rosničky a u Jeronýma a Zuzany. V prvních dvou případech byl důvodem fakt, že šlo o zachování jakési akademické cti, která nedovolovala uznat, že jedno oddělení je lepší než druhé. V případě vedoucího oddělení Bublajících roztoků a jeho přítelkyně byla veškerá energie soustředěna na to, aby nebyli vypátráni svými kolegy, a měli tak čas a prostor jen sami pro sebe.

„Řeknu vám to takhle,“ začal poradit Myrtil, „je naprosto nepřijatelné, aby závod vyhrál ten šílenec Rosnička. Já sice nejsem ani v nejmenším zastáncem podobných hazardních sportů, ale v tomhle případě jde o čest celého oddělení, takže doufám, že přijdete s konstruktivními návrhy!“

Zakřiknutý mladík v rohu nesměle zvedl ruku.

„Prosím. Mimochodem, vy jste kdo?“ pokynul mu rukou Myrtil.

„Ehm, praktikant Patička, pane profesore...“

„Dobrá, Patičko, co nám chcete říct?“

„Ehm, je známá věc, ehm, že pokud se za určitých teplotních podmínek sníh poleje vodou, okamžitě zamrzá a tvoří ledový povrch. Ehm, pokud bychom na naše vozidlo umístili zásobníky s vodou, řádně zaizolované tedy, a pomocí hadiček instalovali trysky přímo před lyžiny, dá se předpokládat, že se přímo před sáněmi bude tvořit zledovatělá dráha, která nám dovolí se pohybovat zhruba dvě celé šestkrát rychleji, než po sněhu, ehm...“

„Výborně, mladý muži!“ netajil se nadšením Myrtil.

„Když dovolíte, pane...“ zvedl se pod oknem další z Myrtilových lidí, asistent Kolčava.

„Jistě, kolego, jistě...“

„Pokud jsem to dobře pochopil, celá pravidla závodu se omezila pouze na to, že na povel ‚start‘ posádky i se svými stroji odstartují a budou se snažit co nejrychleji dostat dolů ke stanici ‚Hornoskalní sedlo‘. V tom případě bych navrhoval odstartovat pomocí známého principu, na kterém funguje prak. Udělí nám to dostatečnou počáteční rychlost a náskok před soupeři.“

„No vidíte, jak to jde, když se chce. Nějaké další návrhy?“

„Co takhle vyrobít aerodynamická křídélka a spoilery? Snížili bychom koeficient odporu, a tím pádem by se zvýšila rychlost.“

„Další, třeba vy tam vzadu...“

„Dole bude třeba nějak zabrzdit, takže doporučuji připevnit na několik provazů do zadní části vozidla prostěradlo, které po rozložení naopak koeficient odporu prudce zvýší, tak abychom mohli zastavit. Pokusím se to propočítat...“

„Dobře. Doktore Máslo?“

„Pokusím se vyrobít speciální tvrzené přilby pro případ nárazu...“

Dveře za Myrtilem se rozletěly a v nich stál udýchaný docent Obtáhl.

„Nebudete tomu věřit, ale Rosnička a spol. se dali dohromady s Bublajícími roztoky! Víte, co to znamená?“

„Jeroným taky?!“ zděsil se Myrtíl.

„To ne, toho a slečnu Zuzanku nemůže nikdo najít...“

„To se mi ulevilo, Jeronýmovi se dá věřit, ten by se s Rosničkou nikdy nespolečil!“

„Ale pane, to nic neřeší!“ prudce dýchal Obtáhl. „S panem Myšpulkou nebo bez něj, určitě mají alespoň trochu Evrta!“

„Přísně jsem zakázal brát si sem s sebou jakýkoliv materiál!“ zrudnul Myrtíl. „A pro Bublající roztoky to platilo speciálně!“

„To jistě, pane,“ podotknul doktor Máslo, „ale to přece nikdo nerespektuje, vždyť i vy máte na stole krabici s náradím.“

„To je něco jiného... to mám kvůli údržbě pokoje... No tak dobrá, jsme ztraceni, co budeme dělat?“ složil Myrtíl hlavu zoufale do dlaní.

Všichni přítomní se k němu seběhli a začali ho plácát po ramenou a pronášet uklidňující věty.

„Počkat!“ vzchopil se prudce Myrtíl, a způsobil tak několika nejbližším kolegům modřiny, „Když má Rosnička Evrta, proč bychom ho neměli také? Všichni ven a hledat Jeronýma. Ať mi nikdo nepovídá, že s sebou alespoň větší než malé množství nemá! Co stojíte? Jedu, jedu, ať to lítá! Patička! Pro vás to neplatí?!“

* * *

Jeroným a Zuzana byli schovaní ve spíži za kuchyní a v klidu jedli sýrový nářez a popíjeli červené víno.

„Stejně to dlouho nevydržíš,“ smála se Zuzana.

„Kdepak, do toho ať mě netahají, zase to skončí jako před třemi lety.“

„Myslíš, jak se Rosnička s Myrtilem vsadili, čí holub vyletí výš?“⁴⁾

„Přesně.“

„Já tě znám, Jeronýme, jakmile tě Myrtíl poprosí o pomoc, zasvítí ti oči a pustíš se do toho. Já se přeci nezlobím, jenom mi přijde legrační, že i ve vašem věku dokážete takhle řídit.“